

Bergen, 14/2 - 1853.

Hi Edvard Grieg og fru!

Morsag Gære Kunstnerpar min
hjerstelige tak for concerten, søndag.

Dybt af Norges tonebringe
har I begge ved hinanden drukkert;
Sindet Bræget, længsten slukkert
ved det rige tonevæld.

I, som Kunstnerpar har lokkert
ud fra yndig dal og skovlekranste, stærk fjeld.

Menneskænderne må mødes i Kjærlighed
og stærhed, som i ydmyghed og ringhed;
thi Kun. da lærer mennesket at lægge
alle sine emner og gaver ned for givernes fødsel,
men først da får også det en ^{smertefulde} stor tilret
af hjertet at frembære for mæsten sin per-
lige tak for en gave, en nydels.

af en idel ånd ved høie emers brug.

Ja gjør det og godt at se to, som gjerne vil
sammen være at vandre frem i Kjærlighed
og give sig livsharmoni i musik og sang
til frænder og venner i sin foreby.

Meget sjelden falder det i min lod, at
få del i i nogen Kunstnydelse som en
concert.

Dottet glædelig derfor, når Kunstneren og
Koncertgiveren ^{i en passende} tilhører fædelandet og har skaffet
sin musik ud fra vor hjemlands poesiske
natur og så med en elsket hustru i fuld harmoni
foredrager sin egen musik.

Måtte gud bevare Eder længe for hinanden!

Konserten fra i for vår Mendelschons Elias står
Hår endnu levende for min sjæl.

Jeg så netop igår til en dame: Måske kom
mer jeg aldrig mere i livet til at få en
sådan andsnydelse.

Inden fra vinteren 11 - Høngsten, hvor jeg for
ang at fra Maren Grieg hørte et lidt mere

siktskytke, som ganske fængsler min sjæl og indvæn-
der mig endnu hårdt. Indtale sit: „Det er min
broders Edward Griegs musik.“ var det mig, som om
hendes spil og musikskytke røbede slægtskabet
gjennem loven.

En lykkelig for vor tid, at den er ogsaa musik-
kens tidsalder, saaledes at musikken fra
historiens forskjellige perioder nu bliver
opfattet, forstået og gengivet saaledes, at den
bærer sjæl med sjæl paa toners ringe.

Jeg tænkte jüst, før jeg sa censuren anveent:
Men, om ei hr Grieg ogsaa i år vil glæde
dit bergenske musikkyndende publicum
med en censur? - ja jeg tænkte endog i ømsket
vid en lidet liden at spørge derom og se -
for min tanke var indtalt - så jeg den op-
fyldt.

Måske hører dit bergenske publicum
endnu engang Kunstneren, for trækkelige
skaren atter gjæster vor land fornyede
Norderas sensmer? -

Min tak ogsaa for de to deilige violoncelloer
Modtag min hilsen og et herteligt: Leve
altid